

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA MARSELLESA.

AREN sortir diumenje los músichs militars francesos, desfilant pèls principals carrers ab pas marcial seguits y acompanyats de una multitud inmensa qu'entusiasmava 'ls aclamava.

Aquella afectuosa despedida sigué un digne final de la seva estancia a Barcelona.

Aquells soldats artistes, fills de una nació generosa y magnánima duyan ab ells aquell alé vigorós de qu' estàn saturats tots los pobles moderns, ansiosos de llibertat, de democracia y de República.

No feyan discursos; no feyan propaganda oral de las ideas predominants en lo seu país; no havian vingut aquí en só de conquista, ni guiats del desitj de contaminarnos sas realisadas aspiracions politicas pera facilitar la realisació de las nostras... Hostes atents y cortesos cumpliren sempre ab la major correcció los debers que la hospitalitat imposa.

Pero ¿qué importa? La República francesa té un himne, com las monarquias, inclusa la nostra, tenen una marxa real, y en tots los actes en que las bandas francesas hagueren de pendre part succehi sempre lo mateix.

Sonava la marxa real, l' himne, segons dihuen los monárquichs, de las nostras tradicions més augustas y venerandas, de las nostras glorias més indiscutibles, y ni un sol partidari de la monarquia se treya 'l sombrero, saludant a aquells fills de la República que rendian aquest honor a la nació espanyola, pagantli un generós tribut de carinyo y de respecte. En cambi, eran molts las caras en que s' hi dibuixava aquell visatge de disgust que produheix l' olor de la cansalada massa rancia ó del vinagre massa vell.

Preludiavan en cambi *La Marsellesa* y a la concurrencia en massa se 'n hi anava 'l disparador del més frenèlich entusiasme: sonavan picaments de mans atronadors; las aclamacions omplian l' espay; los cors palpitavan al unisono, seguint lo compás del himne inmortal de Rouget de l' Isle.

Quantas personas varen presenciar algun dels molts actes realisats per las bandas francesas, concerts, serenatas, etc., etc., poden testificarho.

Los partits politichs no havian preparat res, porque no pogués dirse qu' explotavan pèls seus fins particulars la presencia a Barcelona de uns extranjerers: pues bé, sense necessitat de acorts previs ni de preparatius de cap classe, la gran massa del públich, lliure de tota pressió, de la manera més expontánea que puga imaginarse, saludá en totas las ocasions los acorts de *La Mar-*

sellesa, com si li haguessin tocat la fibra més sensible del cor, com si al sentirlos despertés de un aletargament inexplicable, y li traguessen un gran pes de sobre.

Los militars francesos hem dit que no feyan discursos de propaganda; pero focavan *La Marsellesa*, y tocant *La Marsellesa* 'ns enteniam.

Als mágichs y virils accents del himne nacional francés, ab aquella intuició propia de tots los pobles y més encare dels pobles meridionals, veyam surgir la imatge de la Fransa republicana, de aquella nació avuy forta, poderosa y respectada, que 's regeix y 's governa a si mateixa, després de haver suferit durant tants anys las trislas conseqüencias de la monarquia y 'ls vergonyosos desastres del corruptor imperi.

Veyam a un poble viril y plé de civicas virtuts, que 's proclama major d' edat, y que ab perseverancia heroica reconstitueix la nació sobre las ruinas tumejants de la més terribles de las guerras, que treballa y paga una indemnissació al seu vencedor; que ab la vista fixa en lo porvenir, remonta 'ls seus medis de defensa; que arrostra impávit lo desdendey de totas las monarquias assignant a sa República una vida efimera y estéril: que per espay de divuit anys sorteja las crisis més pavorosas y las resolt sense derramar una sola gota de sanch; que practica 'l dret sense vacilacions ni entorpiments; que 's desarrolla y prospera en l' atmósfera sanitosa de la vida legal; a un poble, en fi, qu' es y será sempre pera tots los d' Europa un viu exemple y un poderós estimul.

¿Qué major propaganda que 'ls accents de *La Marsellesa*. tan ben compresos y tan admirablement sentits pèl públich de Barcelona?

A la Exposició Universal que va distingirse en un principi per son acentuat carácter monárquich, li faltava encare, després de las memorables visitas de Pi y Margall y de Castelar, un digne coronament ab la presencia de las bandas de dos regiments francesos, aquí arribadas y de aquí sortidas als facinadors acorts de *La Marsellesa*.

La Exposició que va comensar ab un éxit de curiositat, ab motiu de la reunió de las esquadras extranjereras que 'ns aturdian ab las sévas salvas de canonadas, estava escrit que havia de aeabar ab un éxit d' entusiasme y de fervor republicá, concentrat en l' himne nacional de la República vehina y germana nostra.

¿Qu' es lo que 'ns reservará 'l próxim sigle xx? ¿Lo predomini de aquellas esquadras destructoras ó 'l predomini de aquest himne fraternal y regenerador? ¿L' imperi de la rahó de la forsa ó l' imperi de la forsa de la rahó? ¿La pólvora ó *La Marsellesa*?

Nosaltres y ab nosalres la majoria del poble de Barcelona, votém per *La Marsellesa*.

P. K.

A UN POLÍTICH DE TUPÉ.

SONET.

Desde la oposició, ta llengua ataca als que son al poder, sense clemencia, y al tastar lo turró, per experiencia sabém tots que ton génit molt s' aplaca.

Mil cops has cambiat ja de casaca, buscant sempre tan sols ta conveniencia, y en sent al candelero, sens conciencia, la lley sols practicar a cops d' estaca.

¿De reforma al país bé n' hi ofereixes! també dius que vols fer economías: progrés y llibertat sempre propagas; més res de lo promés jamay compleixes; sens capficarte en res, passas los días y a tots los espanyols l' ou nos amagas.

PEPET SIMPÁTIC.

OTICIAS del hospital de Santa Creu.

Allá no deixan entrárhí més periódichs que *El Correo catalán* y la *Patria*: als malalts que se 'ls hi troba *LA CAMPANA*, *La Esquella* ó *El Diluvio* se 'ls despedeix.

Als que 's negan a resar lo rosari, se 'ls privan los aliments, y als que 's queixan de que se 'ls obligui a pendre part en un acte

que hauria de ser voluntari, se 'ls obra la porta y se 'ls enjega al carrer. Tal es lo que va succehir días endarrera ab dos pobres malalts que ocupavan los números 14 y 16 de la sala de Sant Tomás, y qu' encare no estavan curats.

Greyém que la Junta, reconeixent que la caritat es agena del tot a las qüestions politicas y religiosás, hauria de posar fre a uns abusos que las més de las vegadas rayan en crueltat.

¿Pero que 's figurarian los polissóns que diumenje passat vigilavan la manifestació popular dedicada al inmortal Clavé?

Dihém aixó porque varios amichs de Martorell s' havian unit a la comitiva, ostentant una corona quals llassos deyan lo següent:

«Los amigos republicanos de Martorell dedican esta corona al republicano Jose Anselmo Clavé.»

Al arribar al carrer de Fernando un agent de policia 's fixa en la corona y detura la manifestació.

—Una de dos:—diu—ó 's retira la corona ó 's treuen los llassos ab la dedicatoria.

Los martorellenchs, poch amants de disputas, van suprimir las paraulas «republicanos» y «republicano» y ab tal supressió van poder continuar en la comitiva.

¿A quants estém de legalitat, Sr. Sagasta?

¿Desde quant no pot dirse en los llassos de una corona lo que 's diu cada día en los periódichs? Qué a Martorell hi ha republicans que 's recordan de 'n Clavé —¿quin crim es aquest?... Que Clavé va ser sempre republicá—¿desde quan l' expressar aquest concepte s' ha de considerar com un delicté?

Vaja, Sr. Antunéz: a uns polissóns tan comprometedors se 'ls dona la cessantia y qu' esperin que puji en

Cánovas, que per lo vist es l' unich home à qui poden servir.

Estadística fraileasca.

Al any 1859 lo monaquisme havia disminuït en 11 ordres y 1793 convents de homes ab un total de 30,560 frares y 2,624 monjas menos que à l' any 33.

Al any 75 seguien las cosas en lo mateix ser y estat.

En cambi actualment, quinze anys després de la gloriosa restauració tenim 25 ordres, 221 convents y 4,220 frares y 154 ordres, 1,109 convents y 25,000 monjas, ó sigui un conjunt de 29,220 claustrats que menjan la sopa boba.

Mentres los frares y monjas aumentan, la gent útil y treballadora emigra.

Entre 'ls músichs militars francesos que varen venir à visitarnos s' hi contan fills de molt bonas familias, entre ells l' hereu de la famosa casa de Burdeos, Chateaux Margaux, qu' es més que millonaria.

Quin exemple més hermos!

Però jo ja ho veig: à Fransa tothom pot ser soldat, perquè tothom es ciutadà; tothom davant de la llei es igual, y al no haverhi familias privilegiadas, lo servey militar queda limitat à la defensa de la patria y de la dignitat del poble.

Los seminaristas de Sigüenza van solemnizar lo nomenbrament de canonje recaigut en un dels seus catedràtics, ab una corrida de toretes que va tenir efecte en un dels patis del mateix seminari.

Los nostres seminaristas demostren tenir més sal: aquí no lidian toretes, però lidian Necedals.

En l' últim meeting libre-cambista, l' Sr. Vicenti va explicar que trobanse à Barcelona, un dia va demanar un biftech, y en lloch de donarli de carn de Galicia, com era molt natural, sent los catalans tan proteccionistas, varen servirli de carn americana.

Una altra vegada que vingui per aquí, descuidi, senyor Vicenti: en lloch de acompanyarlo à Miramar, lo portarem à la Satalia y allí l' atiparem de arengadas, qu' encare que no siguin tan saladas com vosté, tenen una gran ventatje: la de ser gallegas.

Y à propòsit del meeting libre-cambista, contan que s' va veure molt poch concorregut, per la senzilla rahò de que feya molt bon dia, y 'ls madrilenys van sortir à pendre 'l sol.

Davant de un desaire semblant, crech que 'l sol de Madrid pagarà la festa. Es precis destituirlo, y enviarne à buscar un à Inglaterra, que al hivern no escalfi y no engorroneixi als madrilenys fins al punt de no acudir à escoltar als grans oradors qu' están fent ja fa temps la felicitat d' Espanya.

Actualment la política fusionista presenta 'l caràcter de una troca embullada.

Lo partit sagasti sembla un poble sense batlle, y l' impertèrrit D. Praxedes un batlle sense poble.

En l' elecció de la mesa del Congrés se li subleva una part de la majoria, y per fastidiar als dissidents ha de demanar auxili als conservadors.

Però la qüestió més negra es ara com ara la de las reformas militars.

Totas las dissidencias s' amparan de aquesta qüestió per marejarlo, de tal manera que no dona un pas que no s' entrabanqui, y quan està à punt de anarse 'n de bigotis y espera que l' ampari 'l bras protector de 'n Martos ó de 'n Montero Rius, se troba infelís! ab que en Montero Rius y en Martos, en lloch de allargar lo bras, allargan los morros.

Me vol creure à mi, Sr. Sagasta? Digui que té un catarro molt fort y cap al llit faltan presidents del Consell de Ministres.

Si, home, si, vágissen al llit que aixó es la lluna.

Los francesos van celebrar diumenje ab molt entusiasme l' aniversari de la mort de Baudin.

Quí era Baudin?

Un representant del poble, qu' en lo cop d' Estat del 2 de desembre va fer cara éll tot sol à las bayonetás de Napoleón lo Petit. Sense escoltar més que la veu del heroisme alsà una barricada. Los pòchs defensors ab que contava varen dispersarse al apareixer una forta columna de tropa, dispoada à atacarla. Baudin intenta detenirlos, però un dels fugitius li respon:

—No hem de ser tan tontos que 'ns deixém malar perquè 'ls diputats continuéu cobrant los 25 franchs diaris.

—Donchs, quedeuvos—respongué Baudin—y veureu com per una cantitat tan infima mort un home.

Baudin s' enfila dalt de aquesta defensa improvisada. Sona una descarga.

Y 'l cadaver de aquell héroe cau acibillat de balazos rodant per las pedras de la barricada.

Al commemorar los francesos la mort de Baudin han fet més que rendir un tribut al mártir de la legalitat republicana.

Han vulgut demostrar qu' en la terra que produheix Baudins no hi prosperan dictadors, ni son possibles los cops d' Estat.

En una paraula: los francesos han dit: «A tu l' honorém, Baudin; donat per entés, Boulanger.»

CARTAS DE FORA.—Al Vendrell hi ha un colégi de 2.ª ensenyansa ab un director *espiritual* que va neixer dos ó tres cents anys massa tart puig que segons se desprén de las sèvas aficions, hauria sigut un gran ajudant de 'n Torquemada.

L' altre dia, al entrar los noys à la classe de llatí, qual cátedra corra à carrech de dit Sr. *espiritual*, tot d' un plegat, com si li hagués picat una vespa, va enfurismarse de tal manera que deixá pasmats als joventes estudiants que no sabían lo que alló significava. ¿Qué es lo que havia vist veure que un dels seus deixebles portava per escobertes à la gramática llatina, un numero de LA CAMPANA DE GRACIA! .. y allí mateix, dalt de la tarima, va cremarlo dihent, entre altres barbaritats, lo següent:—*Así quemarán los que la escriben y los que la leen.* Ja ho crech si aixó estés à la ma de aquest ensotanat tan *espiritual*.

Les capellans de Reus fan una propaganda molt activa pera sustreure à tots los noys que poden dels estudis privats y portarlos à una escola del *Centro catòlich*, dirigida per un tal Mossén Molóns, ex-jefe carlista en la pasada guerra y avuy capellà viudo y vicari de la parroquia de Sant Francesch. Un gran professor per ensenyar als noys lo maneig de la carrabina y del trabuch!

Predica actualment à Tàrrrega un jesuïta de Manresa, y à propòsit de que Déu tot boniat, pugá castigar als pecadors ab las penas del infern, diu que també 'ls homes aplican penas molt severas, y entre ellas la de mort, sent llástima que de aquesta no se n fassi us ab més freqüència, gracias à la repetició ab que s' concedeix l' indult. Y afégeix: «Pero ara com que 'ls nostres governs sols pensan en uparse la sanch dels ciutadans y tot freno 'ls destorba, no es extrany que indultin sempre.»

¿Qué 'ls semblan aquestas ideas en un temple consagrat à un Déu de pau, perdó, caritat y misericordia?

Y com à conseqüència, 'l tal jesuïta s' esbrava contra 'ls periòdichs liberals, y en especial contra la CAMPANA DE GRACIA, hem de respondrelhi que nosaltres no som de aquells que voldríam edificar al poble donant garrot à tothom... Y que hasta respecte als jesuïtas nos contentaríam ab que se 'ls aplicés lo rescripte de Carlos III, si quiera perquè no poguessen convertir lo púlpit en cátedra de insensatés.

POSTRIMERÍAS DE LA EXPOSICIÓN.

AYAN entrando, señores! Aquestos son los últimos días... Aprovechar la gansa... porque el diumenge se tancarà y després les sabrà greu no haver vist este *inspictáculo* tan maravilloso.

Tot aixó dit en veu ben alta per un municipal dels més autèntichs à la porta de la Exposició, sería un dels medis més poderosos de ferhi anar gent y conseguir que al menos en los seus darrers días se vejés animada.

Perque ja saben que estém pròxims à assistir al postrer badall de la famosa primera Exposició Universal Espanyola: diumenje es lo dia fixat per donarli 'l cop de gracia y cantarli las absoltas.

La qüestió de la clausura ha dividit en dos bandos als admiradors del gran Certàmen.

—¿Perqué s' ha de tancar tan aviat?—diuen los uns.— Aixó es fer poch favor à la Exposició: aixó es donar lloch à que algu s' pensi que la tanquem perquè tenim por de la competencia que 'ns farian las frías de Santa Llúcia. ¿No sería més convenient tenirla oberta fins al darrer dia del any?

—Dè cap manera!—responen los altres.—aquest mes es lo més fret de tots y gastarían més en cohets y empleats que no farían d' entradas, porque la concurrencia sería molt escasa.

—Al contrari; es casi segur que tots aquestos pajesos que venen à vendre virám hi deixarian caure 'la pessetona, y més de quatre restaurants de la Exposició 'n sortirían beneficiats.

—Ilusions, ilusions! Tot aixó no val la pena. Ademès, que per conservar la Exposició oberta fins à darrers d' any, hi ha encara un inconvenient de més importancia.

—Quin es?

—Que 'l dia dels Ignocents vindria mollà gent à la Exposició, ab l' unich propòsit de posarnos la llufa.

De resultas d' aquesta discussió los partidaris de la clausura immediata han triunfat y diumenje 'ns clavarán las portas del Parch pels nassos.

Però per xó no s' espantín. Després de tancarlas, las tornarán à obrir y tot quedara arreglat. Oficialment, la Exposició estarà ja tancada: realment ó més ben dit mercantilment, continuarà oberta.

Hasta s' canviarà 'l nom, per cubrir millor las apariencias. Lo que ara es Exposició Universal, agafará 'l títol de *Fira cosmopolita*.

Desde 'l dia de la clausura oficial hasta 'l de la definitiva —que será Déu sab quan—se permeterà la venda de tots los objectes exposats, ab autorisació per retirarlos desseguida.

Será una competencia molt curiosa. Los francesos procurarán vendrehó tot més barato que 'ls alemanys; los inglesos desacreditarán los articles rusos, los italians als turchs y nosaltres à tothom.

Ja 'm sembla que sento als ex-ositors xinos, al davant de la parada, cridant al públich y ensenyant las sèvas cosetas:

—Tot hi va! tot hi va! ¡á sis quartos la pessa! ¡Alsa, que demá marxém à Pekín y no volém portarnos en res!—

Entre tan, l' honra de Barcelona, empenyada pèl senyor de Olérdula, continúa tan empenyada com sempre, sense que ningú sápigà com nos ho arreglarém per treurela de la caixa de préstamos.

Perque com es natural, los contratistas que han fet obras per la Exposició volen cobrar y l' alcalde no té un céntim. Los acreedors cridan y amenassan, però don Francisco ni menos se 'ls escucha. Y fa hè.

¿Qué 'n trauría d' escoltarlos? ¡Si per xó tampoch plourían diners del cell!

Lo que té verdaderament engrescat al nostre benemèrit, es la noticia que ha arribat als seus oídos de que prompte li enviarán lo tan desitjat títol de marqués.

Ara com ara ja es cosa segura. La *Gaceta* ha de publicar lo real decret lo dia 28 d' aquest mateix mes.

Fixinshi hè; lo dia 28. Si fos un altre dia no tindria gracia. Tractantse de certas fatxas, s' han de buscar certas fetxas.

FANTÀSTIC.

CONSELLS.

À DON PRAXEDES.

La ocasió la pintan calva y s' ha de sabé agafá; si ara no se 'n aprofita, ja se 'n pot aná à nanná. Lo país, per darli à entendre que té confiança en vosté, ha xiulat al senyor Cánovas, sense mirar com ni qué. Per lo tan, fassins l' ol sequi d' obrá ab més velocitat, si es que no vol exposarse à véures també xiulat.

À MARTÍNEZ CAMPOS.

Vosté será molt simpàtic, molt tremendo molt valent, molt rich, molt alt, molt persona, molt firma; perfectament. Tot aixó no justifica que tinga la pretensió de ficar la cullerada en qualsevol qüestió. ¿No ven que Espanya es Espanya y vosté no pot manar? Créguim, deixis de caborias; ¡fassi 'l favor de callar!

À DON CRISTINO

En lo cas de que don Praxedes faltés à lo que ha promés, ¡foch à n' ell! Prèngui 'l puesto, y no s' espanti per res. Vosté, que diu qu' es democrata y s' pinta per molt formal, no ha de comportar que 'ns tirin lo sufragi universal. Tot lo que dugui aquest lema, lograrà immediatament l' apoyo complert del poble. Ja ho sab... ¡Tinguího l' en prescat!

À LÓPEZ DOMÍNGUEZ.

Fa un grapat d' anys que murmura prometent fè aixó y alló, y al últim no s' mou del puesto, com un ninot de cartró. ¿Te ganas de salvá à Espanya y fer ditxós lo país? Donchs, au, mogui aquestos brassos y à veure si ho sab fè aixís. Però al menos, si es brometa, tot lo que vol predicar, guardis las sèvas agallas ¡y no 'ns vingui à amohinar!

À CÁNOVAS.

Després de las grans xiuladas que ha pescat últimament, ¿encara té prou sanch freda per parlá y per fè 'l valent? Los morts tenen la prudencia d' estarse quietons als caus, y no xillan, ni remugan, ni se las pegan de braus. ¿Comprén, pues, lo que vull dirli? Que no vingui à fè 'l cor fort ni vulga sortir del ninxo, porque vosté ¿entén? ja es mort.

À ROMERO ROBLEDÓ.

Si s' creu que 'l país combrega dantli rodas de moll, sápigà que aquesta moda ja no s' usa avuy aquí. Per xó, per més que s' exclami y s' mogui com l' argent-viu, vosté, com home polítich, no sirva; tothom se 'n riu. Lo que ara li convindria es no exhibirse may més y retirar-se à caseta ¡Ja n' ha fet prou de papès!

(¿No es cert que 'ls consells aquestos tot ab tot no van gens mal? Pues ja veurán com al últim ningú me 'n farà cabal.)

C. GUYA

UNA MONSTRUOSITAT.

se donan ayre de serios, pero tots riuen per la part de dintre: los esquerrans se fan l'ullet dissimuladament, y 'ls retratos dels grans oradors del Parlament espanyol avuy difunts que ocupan los medallons del saló de conferencias, sembla que se 'l xuclan ab la mirada, considerantlo lo més mort de tots los morts de la política.

De sobte compareix en Moret. Moret, lo polítich més manyach y festós de l'univers, tan festós y manyach que si tingués qua, com los gosses d'aygua, la remanaria sempre. Sens perjudici, empero de clavar á la má que lleparia, mossegada de traydor. Don Segimón veu al Mónstruo, y 's dirigeix cap á ell, ab la rialleta als llabis. Lo Mónstruo al veurel venir se para en sech. Ja están davant per davant: l'un somrient com una flor que 's bada, l'altre serio com un coleóptero. D. Segimón se proposa desarmarlo. Y li allarga la má. Y 'l Mónstruo, llansantli una mirada de despreci, retira la garra, se l'amaga darrera de la esquena, gira qua y me 'l deixa ab un pam de nás.

Y reappareix lo capellá per tercera vegada, acompanyat dels amichs que han tornat á treure'l de la sagristia. —Vol per esposa á D.ª Fulana de Tal? —Si. —Vol per espós á D. Fulano? —Si. —Donchs bé, exclama 'l capellá: ara que vostés diuen que 'si, soch jo que dich nao... Per lo tan que s'hi conservin. Y 'ls deixa ab un pam de nás.

P. DEL O.

EMBLA que son molts los acreedors de la Exposició que intentan dirigir-se al arcalde per saher quan se 'ls paga, com y de quina manera. Si las explicacions de D. Francisco no 'ls salisfan, los acreedors tenen la idea de organitzar una manifestació publica.

Aixó no déu ser veritat, porque hi llegit delingudament lo programa de las festas de clausura de la Exposició, y de manifestació de inglesos no n'hi figura cap.

Un eco de Vaticá. S'atribueix á un alt personatje eclesiástich que gosa de la confiança del Papa, lo següent concepte sobre 'l carlisme: «Es un partit mort que comensa á fer pudó. Donchs ala, recullirlo ab un cabás, y al carro de las escombrarias.»

Sagasta 's proposa dividir en dos los projectes militars del general Cassola. Ja coneix éll que son massa grossos y que no poden passar. S'han de pendre en dos tomas:

Una frase del general Cassola. «Aquí lo que fa falta es un Boulanger de veras que combati aquest sistema parlamentari desacreditat y destruhit.» Qué volen que 'ls digui! M sembla que aquesta cassola está buscant que li supprimeixin l'arrós.

Per lo demés, Boulanger en catalá vol dir forner. Y 'l tal forner, desde que li han pres la espasa de general, se dedica á fer sabrés de pasta. De lo qual se 'n riuen totes las personas serias.

Una persona que ha fet moltsas visitas nocturnas á la Exposició, 'm parlava l'altre dia de la llum eléctrica en los següents termes:

«Las lamparas incandescentes es lo que 'hi ha que veure. No están un moment tranquilas. Oscilan y ballan continuament; obran los ulls y s'aclukan y á cada instant cambian de color. ¡Vaya un neguit y una trisansa! Semblan acreedors que presentan lo compte y no poden cobrarlo.»

Un telégrama de Madrit que va publicarse dias endarrera deya lo següent: «No es veritat que 'l Sr. Moret se trobi malalt. Durant

tot lo dia de avuy s'ha dedicat á ultimar lo projecte de lley de sufragi universal, al objecte de portarlo demá al Consell de ministros.»

Enterats. No estava malalt en Moret. Pero en cambi ho estava 'l projecte de sufragi universal, ja que en Moret es un de aquells homes que no tocan res que no ho espallin.

L'escena á Portugal. S'está efectuant un casament, y quan lo capellá pregunta á la novia:

—Vol pendre per espós á D. Fulano de tal? —Nao (no) contesta ella ab veu débil y ruborizantse. Lo capellá agafa 'ls trastets y se 'n torna á la sagristia, y tots los concurrents á la boda acribillan á preguntas á la novia, la qual declara lo següent: —M'hi donat vergonya de respondre afirmativament... ¡Si al menos me ho haguessen preguntat dos ó tres vegadas; si haguessin insistit una mica, hauria dit que si ab mol gust.

Desseguida, alguns amichs de la familia corren á la sagristia, y després d'explicar lo que fa al cas al capellá, aquest torna á presentarse.

Comensa de nou la cerimonia, y al preguntar de nou al nuvi si vol per esposa á D.ª Fulana de Tal, lo nuvi per reveujarse, respón també ab un nao, rodó com una bola.

Nova desaparició del capellá. Novas explicacions entre 'ls concurrents. Lo nuvi declara per fi que alló ha sigut una broma, y ell y ella convenen en dir que si, desde 'l moment que torni á ferse 'ls la pregunta sacramental.

Y reappareix lo capellá per tercera vegada, acompanyat dels amichs que han tornat á treure'l de la sagristia.

—Vol per esposa á D.ª Fulana de Tal? —Si. —Vol per espós á D. Fulano? —Si. —Donchs bé, exclama 'l capellá: ara que vostés diuen que 'si, soch jo que dich nao... Per lo tan que s'hi conservin. Y 'ls deixa ab un pam de nás.

Lo sufragi universal que havia de ser una cosa tan senzilla, tal com lo projecta 'l govern resulta complicadissima.

Ja no havia de haver passat per las mans de 'n Moret. Que si no los ministre seria pastisser. Y una verdadera especialitat pels pastels de mil fullas.

Se tracta de regalar á D. Francisco de Paula un pabelló del Parch. —¿Un pabelló ó bé una pajarera? —¿Una pajarera? ¿y per qué? —Home, es molt natural: per ensenyarlo.

Las senyoras dels conservadors de Madrit son implacables: aquest hivern se proposan donar grans reunions, ab l'inteligencia que s'absindrán de invitar á cap familia liberal.

Ab aixó trobo que farán molt bé. Com també 'ls aconsello una cosa. Que dels balls y concerts que pugan donar, n'exclueixin las flautas, los flautins, y en general tots los instruments que xiulan.

Los carlins de Barcelona esperan pèl dia 7 de desembre l'arribada de Melgar, secretari del rey de las húngaras.

Senyors nocedalins, penséu que 'ls fets del Olimpo clamaven venjansa. Y no olvidéu que á las quincallerias venen pitos.

La reyna de Suecia está malalta, y 'ls metjes li han ordenat un método de vida que consisteix en lo següent: S'aixeca á las set del demati, y ella mateixa s'fa 'l lliit. Després escombra la seva habitació y pren una tassa de llet. A continuació treballa en treure las orugas dels arbres del Parch, fins al mitj dia. Esmorsa, descansa una hora y torna al seus treballs de jardineria fins á las sis de la tarde. A las sis una dutxa, y á las nou, á la nona.

Vels'hi aquí una senyora que no serveix per l'ofici. Si deixés de fer de reyna y 's posés á minyona de servey, estaria bona y sana.

Es molta cosa que hasta l'higiene, que fins ara may s'havia ficat en política, tot de un plegat se torni republicana!

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Vi-la-no-va.
2. ANAGRAMA.—Sellas-Llesca-Secall.

3. TRENCA-CLOSCAS.—*Maria Menotti, la loca de los Alpes.*
4. ROMBO.—
C
T A P
T E R R A
C A R D O N A
P R O S A
A N A
A

5. GEROGLÍFICH.—*Qui endavant no mira, endarrera cau.*
Han endavinat las 5 solucions l'ep Pacotilla y Un Xino: 4 E. Ferrer y Maginet Petit; 3 Ex-Estudiant Murri y Nicodemus; y 1 no més Una Pianista.

XARADA.

Tercera primera en tot, que es primera-duas-quart, á una noya molt hermosa filla d'un gran navegant, que fent viatjes á l'América sa fortuna ha sigut tal que 's conta qu'es un dels homes que hi ha més acaudalats.

N. NUALART CASAS.

ANAGRAMA.

Estant fent l'ós á la Tot que viu al carrer del Call varen tirarme un grá d'all que va total lo capot.

MARQUÉS DE LA A.

TRENCA-CLOSCAS.

LA GUAPA TURCA RENTA.

Formar ab aquestas lletas lo títul de una pessa catalana.

CAMILO KLEBS.

ROMBO.

Primera lletra vertical y horisontal, consonant.—Segona: peix de mar.—Tercera: escampa-vias espanyol.—Quarta: nom de dona.—Quinta: nom d'home.—Sexta: emtitat.—Séptima: vocal.

A. GIBERT.

GEROGLÍFICH.

1 x .
(Plet Plet)

J. T. ANGUILA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Católich. Crospis, O. Pera Bufa. Maginet Petit, Paes y Mandria, Apostolich, Xexa, P. quillo de la Ganyota, J. Vila Serra, Cap y Qua, Juan Tenorio, Ignaci de l'Ariós, salimbanquis, Vade Reiro, Joan Arbós, Terenyina Sarralesca, A. C. (a) Safrá, Naca, Pau Pelgrim, Joseph Seltetas y D. Sostres.—Lo que 'ns envian no fa per casa.

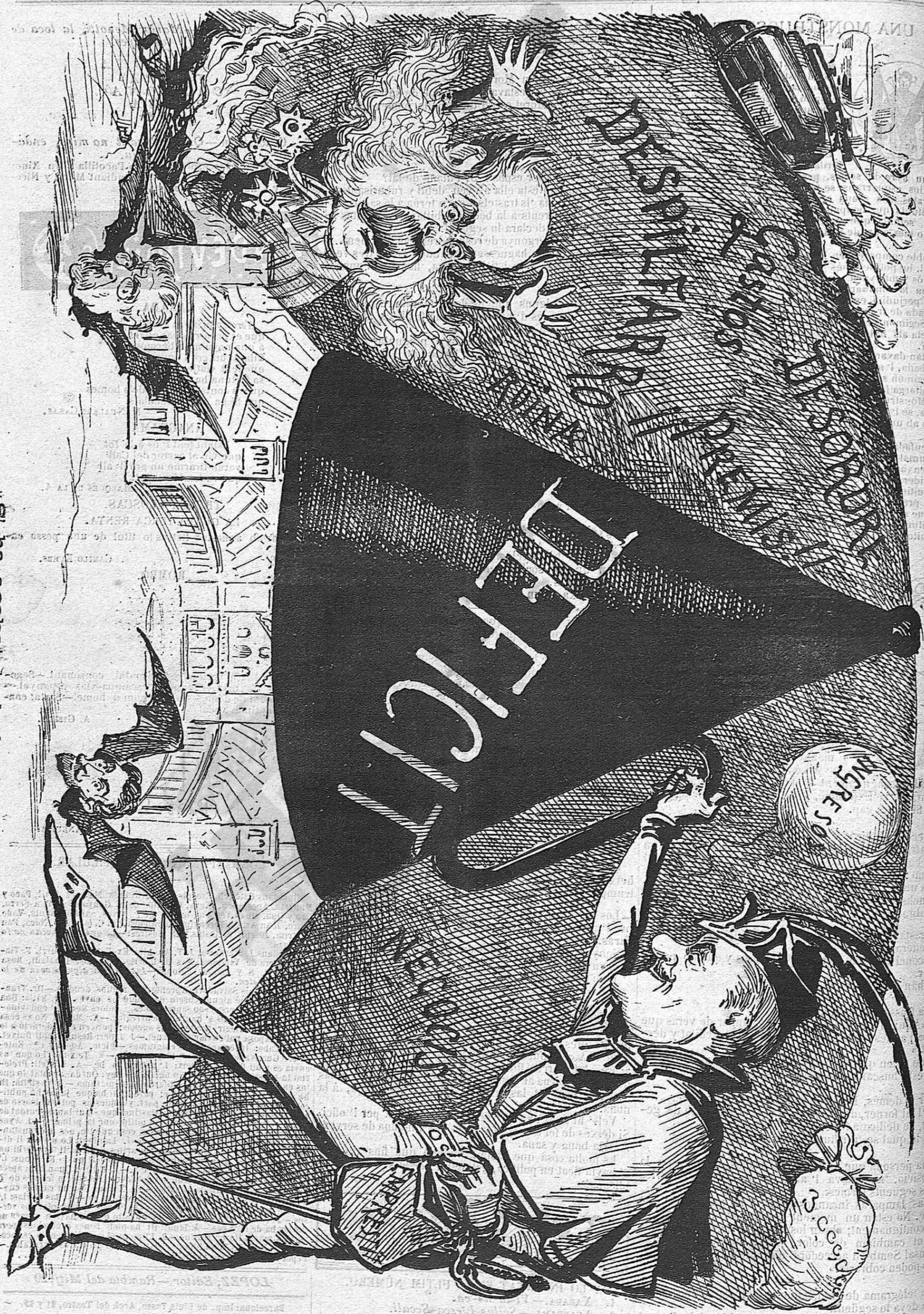
Ciudadans J. Staramsa, J. T. Anguila Ex-Estudiant Murri, F. Tiana, Cotorra de Vilanova, Nas de Llorito, Nuy Ros, Igualadi, Rosa Xala, J. R. S. y Candor Salomé.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá Lluís Salvador: Aprofitarem alguns acudils.—Dr. Tranquill: Com també algun coseta de jo que 'ns envi. —El. Milla: Una cantarella y 'ls versos son aprofitables. Dolors Mon: L'endevinalla ya bé; los versos s'hauran de arreglar.—A. Mas: No es cosa que 'ns agradi llegir produccions ajenas; pero en equideració á lo que 'ns exposa pot enviar lo jueuet.—J. Jener: Resulta molt flúixet.—Noy Cabo: Insertarem los epigramas—Picio, Adam y C.^a Enterats.—Guanyabens: Va molt bé y gracias.—E. Teixido: Lo que 'ns envia es molt flúix.—J. Aleix: L'article va bé.—A. Rossell: Preferrim la poesia al sonet.—Sanuel Nuñez Bey: Queda acceptat lo que 'ns envia.—J. Staramsa: Aprofitarem un epigrama.—R. Castellá: Hi ha alguna cantarella aprofitable; pero n'hi ha que ja las ha publicadas vosté mateix en una altra part, y aquestas pot excusarse de remétrelas.—J. Carcasó: Quina llástima que sigui tan descuidat de forma!—Pallaringas: La se'ona va millor que la primera.—J. Ayné Robell: ¿No podria enviarnos alguna cosa que linués més sustancia?—J. Puig Cassanyas: Va molt bé.—J. Lambert: Lo mateix li dihem.—Maximino: Es molt flúix.—Macaritos: ¿Qui no li feya ferhi un flúix més xistós? Llavors ho inseririam ab molt gust.—E. Banús: L'article es flúixet y la poesia incorre'ca.—A. Gibert: Quan haja aprés de modos de conlestarem.—Antonet del Carral: No podem fer més de 'o que fem y si no li agrada deix'ho.—E. Xirau: Una mica més cuidat de forma prou estaria bé: tal com vé, no va.—N. Bas Socias: L'article es flúixet y té poch interés.—A. Piera: Aprofitarem los versos.—J. Font: No va, y hasta alló que diu que 'hi havian admés no 'ns acaba de fé 'l pes.—J. Igual: Hi ha molt bon's condicions; pero resulta massa llarch y difus.—R. Llucena: Lo que 'ns envia es incorre'cte.—P. P. Mi Tots: Idem, encare que la poesia es arregable.—Pepet Negre y Farigola: Gracias.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

QUADRO FINAL.

Si ha acordat lo proquiu !!